

кула

Върху страхотните урви на земята, над страшните морски бездни израстна кула, железна кула на работническите усилия.

Дълго работниците разриваха, изтръгваха блатните корени и сриваха прибрежните скали.

Неуспехи, неуспехи... колко много нещастия!

Ръцете и краката се трошеха в отчаени мъки, хората падаха в ями, земята ги безмилостно поглъщаше.

Въ началото брояха убитите, пееха им надгробни песни. След това умираха без прощални песни, без думи. Там под кулата загинаха тълпа безименни, но славни работници на тая кула.

И все пак победиха... и вбиха в дълбините на земята тежки плътни кубове от бетон опори.

Бетонът, това е замисълът на нашата работническа постройка, откърмен с работа, подвиг и смърт.

В бетона се впиха, страстнаха се с него, обвиха го с огън железните лапи-подпори.

Лапите се възвиват впиват се здраво в железни обятия, издигат се към върха и, като гърбът на наземен великан, борят се с нечуван трудъ-напрежение и държат чудовищната кула.

Не малко тежка за земята е тази кула. Лапите потискат, пресуват земните пластове. И понякога каточе въздиша земята, притисната отъ кулата, стонове летят из низините, подземията, влажните и необятни подземни работнически гробове.

А железното ехо на подземните ридания люлей основите и все за умрелите, все за загиналите за кулата работници пее в низка железна октава.

На лапите се опират колонии, железни греди, матраци, релси.

Релси и греди се издигат нагоре, притискат се една към друга, борят се и се ловят една за друга, за момент като че замръзнали, кръст на кръст в борбата, и отново се подемаат по-нагоре, по-свободно, по-мошно, натискайки се една до друга, отблъсквайки се и пак отново пресуващи се с стоманени връзки.

Високо, високо се разбягаха — страхотно високо — матраци, греди и релси. Те са пронизани от милион разгорещени гвоздеи — и всичко, което беше тук